

животъ. Има нужда отъ много ревностни работници“...

Симеонъ разгледалъ лицето на Климента: по широкото му чело се кръстосвали бръчки, които показвали голѣмъ умъ и денонощенъ трудъ за доброто на народа. Като го гледалъ, Симеонъ почувствувалъ, че нѣкаква вжтрешна сила го трогнала и озарила. Той разбралъ отъ примѣра на учителя, какъвъ трѣбва да бжде господаря на държавата. Като поразговаряли нѣколко време, Симеонъ отишълъ въ друга стая, посветвалъ се нѣщо съ своитѣ хора, излѣзълъ и обявилъ, че назначава и произвежда дотогавашния учителъ и свещеникъ Климента въ длъжността епископъ (владика) на областъта Величка (Охридско, Дебърско и Битолско), а столицата му да бжде града Охридъ. По-рано въ Охридъ Борисъ построилъ голѣма църква. Но и Климентъ съградилъ още 2 църкви, по-малки, които поради облата си форма били много красиви.

Климентъ билъ повиканъ въ Преславъ, дето билъ ржкоположенъ отъ архиепископа за владика.

И тъй, въ Македония Климентъ станалъ пръвъ епископъ на българския народъ. За това той се нареклъ Климентъ Охридски или Велички.

И когато му се подалъ владишкия жезълъ (пастерица), великиятъ народенъ служител вдигналъ очи къмъ небето и съ безкрайно смирение обещалъ, че той ще прибави къмъ предишнитѣ си работи още много нови трудове за благото на своя народъ.

И наистина, Климентъ работилъ още 23 години като епископъ, изучилъ 3000 ученици, написалъ много книги и на дълбоки старини се поминалъ презъ 916 година.

Понеже Климентъ вече трѣбвало да прекарва въ